

Karin Belt

De midlifeclub

Ambo|Anthos
Amsterdam

Voor mijn oma's Annie en Marie

ISBN 978 90 472 0435 0

© 2014 Karin Belt

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Adam Gault / oJo Images / Getty Images

Foto auteur © Priscilla Buijsen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

One day baby,
We'll be old
Oh baby,
We'll be old
And think of all the stories
that we could have told

- Asaf Avidan

Doodgaan. JM had me verteld dat het een diep spirituele ervaring zou kunnen zijn. Het leven dat aan je voorbijflitst, de tunnel met het witte licht aan het einde en ja, ook het weerzien met je dierbare overledenen. Maar JM sprak wel vaker mooie woorden, van liefde en de nieuwe wereld die komen ging. JM, wat wist jij eigenlijk over mij? Ik lag hier voor namelijk boos te zijn, ik was het er absoluut niet mee eens. Ik was nog veel te jong. Veertig – is dat een leeftijd om te sterven?

Volgens de stamtradities van de mensen in de binnenlanden werd een vrouw vanaf haar vijfenveertigste als volwassen beschouwd. Er kwamen speciale functies voor haar beschikbaar, die van sjamaan of genezeres. Vanaf die leeftijd kon ze toetreden tot de raad van wijze vrouwen en zich met liefdevol geduld inzetten als stammoeder voor de jongeren. Dat wilde ik wel, liefdevol, wijs en geduldig zijn. Maar volwassen zijn, alsjeblieft zeg, dat leek nog zo ver weg. Ik leerde mezelf net een beetje kennen. Was eindelijk zover dat ik knopen kon doorhakken. Oude werelden sloten zich stilletjes voor me af, nieuwe gingen voor me open. Nee, ik was er beslist niet klaar voor. Mijn hart pompte langzaam en nadrukkelijk.

‘Doorgaan. Alsjeblieft,’ fluisterde ik.

Het was zo koud. Donker ook. De maan was achter de wolken verdwenen. Bladeren ritselden. De harde stenen grond drukte putten in mijn rug. Mijn haar was kleddernat en mijn jurk doorweekt. Waarom had ik geen jas aan? Ineens werd het helder in mijn hoofd. Ik zag mezelf liggen in een kabbelend riviertje. Mijn handen klampten zich vast aan kleine, glibberige keien. Ik wist dat mijn lichaam pijn had, maar

ik voelde het niet. Mijn lichaam. Een jas die ik met liefde had gedragen en die spoedig zou worden opgeborgen in de stoffige garderobe van de vergetelheid. Ik staarde naar de donkerblauwe lucht die werd begrensd door de kartelige silhouetten van naaldboomtoppen. Een paar sterren. Gelijken waren we: de bomen, de sterren en ik. Ontstaan, bestaan en vergaan. Een korte tijd mochten we als mens gebruikmaken van de aarde, en daarna werden we er als vanzelf weer deel van. Ik begon te huilen. Stilletjes en klagend. Ik wilde geen afscheid nemen van wat ik had gevonden. Er waren hindernissen te nemen. Dat zeker. Maar ik zou met opgeheven hoofd op mijn doel afgaan. Er was nog zoveel om voor te leven. Zuid-Amerika. De dieren die we moesten redden. El Mono, het monkey rescue centre.

Ik voelde water door mijn vingers sijpelen. Was het het heldere water van de rivier of was het mijn bloed? De stof van mijn jurk streek langs mijn blote benen. Zelfgemaakt, met wijde vlindermouwen en een diep decolleté. Het katoen had ik gekocht op een markt in Bogotá. Indigoblaauw met roze bloemetjes. In mijn oren weerklonken de gesprekken met mijn vriendinnen. De mannen. Werk. Eten en wijn. Liters en liters. Ze begrepen niets van mijn leven, de mensen die zich mijn beste vrienden waanden. Een idealiste noemden ze me, een wereldverbeteraar. Een 'gypsy woman'. Ze lachten me uit. Ze wilden het gewoon niet begrijpen. Maar ze hingen wel aan mijn lippen als ik ze vertelde wat ik meemaakte tijdens mijn werk in Zuid-Amerika. De plek waar ik me thuis voelde. Waar ik mijn bestemming had gevonden.

Mijn oogleden werden zwaar en de bomen verdwenen, maar ik zag de maan verschijnen. In de vorm van een hoofdletter D. Dernier. Afnemende maan. De maancyclus was voorbijgegaan zonder dat ik er acht op had geslagen. Het deed me pijn. Ik had nooit geweten dat alles zo snel voorbij kon zijn.

'Alsjeblieft,' jammerde ik. Alsof iemand mij hier kon horen. Waarom lag ik hier toch? Wat was er precies gebeurd? En ineens... het tikkende geluid van stenen die over elkaar rolden. Kiezels vielen van de helling. Voetstappen vlakbij. Iemand pakte mijn arm en drukte met twee vingers tegen het zachte vlees aan de binnenkant van mijn pols. Er was hoop. Wijn, water en bloed mengden heden en verleden. Mijn

vingers kromden zich alsof ze zich aan het stromende water wilden vastklampen.

'Help me,' snikte ik. 'Ik begin net te leven.'

I

Vanuit mijn nieuwe, grotendeels uit glas opgetrokken serre keek ik naar de donkere tuin achter ons huis. Tienduizend sterren waren als suikerkristallen uitgestrooid over een stroperig zwarte hemel. Daaronder bewogen de donkere contouren van takken en struiken in de tuin. Nu was het nog een puinhoop. Overal lagen bergen zwarte aarde. Vreselijk, mijn handen jeukten om er iets geordends van te maken. Het liefst had ik er een authentieke Japanse tuin van gemaakt, helemaal omheind door bamboe. Ik dacht daarbij aan zo'n zen-achtige foto van een vrouw die met haar ogen dicht aan een witte orchidee rook. Witte grindpaden, houten vlonders, *stepping stones* en mos op de juiste plekken. Een *tachi-gata* halverwege, niet te hoog, een metertje of anderhalf. Helemaal achteraan een *kakehi* voor het rustgevende geluid van stromend water. Als je erlangs liep kwam je bij het pronkstuk van de tuin – het theepaviljoen. Een overdekte vlonder waar ik loungebanken wilde plaatsen. Daar moest de zen-mevrouw thee gaan nippen uit Japans aardewerk. Haar bruine benen over elkaar geslagen, zonnestralen op haar gelukzalige gezicht. Wat een paradijs, een oase van sereniteit. Ik liet het laatste restje pinot noir door mijn glas walsen en snoof de fruitige geur op. Dit was mijn tweede glas al, en ik had nauwelijks de tijd genomen om ervan te genieten.

Helaas, nagenoeg mijn hele Japanse utopie was gesneuveld door de gewelddadige interventie van mijn man Rutger en

Tuinfirma Ton van der Hoeven. Morgen zou Ton beginnen met het uitrollen van grote grasmatten waar een trampoline ingegraven zou worden. De tachi-gata werd een kleine stenen lantaarn. Het theepaviljoen een houten tuinhuisje, want waar zouden we anders alle fietsen, harken en de winterbanden in kwijt moeten? Slechts enkele Japanse accenten hadden de pragmatische bezwaren van Rutger en de opgetrokken wenkbrauwen van Tuinfirma Ton overleefd. De kakehi kwam er, evenals de stepping stones, en hier en daar 'riviertjes' van wit grind. Bamboe, herfstanemoon en een Japanse kers zouden de zen-mevrouw moeten behagen. Ik zuchtte en nam een laatste slok wijn.

Buiten begon het zachtjes te regenen. Een nevel van minime druppeltjes legde een vetting waas over mijn frisgewassen ramen. Op mijn hakken draaide ik ze de rug toe en opende de glazen deuren naar de keuken. Op het natuurstenen aanrecht stond een halflege fles. En bij gebrek aan zen heb ik mijn Chileense pareltje, dacht ik. Mijn redder in nood. Een prachtige wijn, met een mooie violette kleur en een zachte afdrank. De inhoud van twee glazen was voldoende voor mij. Genoeg om de scherpe kantjes van mijn onrust af te halen, te weinig om ervoor te zorgen dat ik de controle over mezelf zou verliezen. Twee glazen en ik transformeerde op een saai dinsdagavond als deze in een verbeterde versie van mezelf. Zelfverzekerd, verleidelijk en vol humor. Een goede moeder en, mocht ik in de stemming zijn, een sprankelende minnares. Een modelvrouw uit de *Linda*. 'In vino veritas,' zei mijn leraar wijnkennis vroeger altijd tijdens het proeven. Een wijs man.

Routineus wandelde ik door onze ruime hal naar de voordeur en stelde het alarm in. Korte elektronische piepjes galmde hol door de ruimte. Daarna deed ik de deur op het nachtslot. Voordat ik naar boven liep checkte ik of alle lampen uit waren. In onze minimalistisch ingerichte huiskamer heerste een zalige stilte. Het blauw knipperende lichtje van Rutgers laptop op de salontafel vormde het enige teken van leven. Een korte toon gaf aan dat het alarm in de huiskamer in werking trad. Tevreden sloot ik de kamerdeur. Dit huis was toch prima?

Ik hield van strak. Overzichtelijk. Nieuwe huizen waren brand-schoon en vrij van de energie van alle mensen die er gewoond hadden. Ze waren nog plooibaar en gewillig. Ik kon ervan maken wat ik wilde en dat was precies wat ik op dit moment in mijn leven nodig had.

De tegels in de hal voelden kil aan onder mijn sokken. De vloerverwarming was nog niet aan, maar dat zou niet lang meer duren. Vooral 's avonds koelde het al flink af. Huiverend begon ik aan de klim naar de eerste verdieping. Rutger zou al wel slapen, ik kon dus veilig naast hem gaan liggen. Ik liep de trap met onvaste tred. Misschien was ik moe van de verhuizing, dan richtten die Chileense pareltjes toch wat sneller schade aan.

In mijn ooghoeken doemde de speelkamer op. Een glazen pot stond ondersteboven op het speelkleed, de plastic kralen die erin hoorden waren door de hele kamer gerold. De verkleedkieren van Thirsa lagen als vodden in de hoek. Hoesjes van Wii-spelletjes op de grond. In de gamehoek van Harm lagen zijn verfrommelde sokken en zijn schoenen, maatje oceaantomer. Rubens legoconstructie, die fungeerde als achtbaan én als lanceerbasis voor spaceshuttles, stond onafgemaakt op de schoenenkast die ooit als commode dienst had gedaan. Overal blokjes. Rode, gele en doorzichtige. Snel sloot ik de deur. De badkamer van de kinderen was schoon en opgeruimd, *thank God*. Ik liep naar de kamer van Thirsa. Ze lag op haar rug in haar roze hoogslaper en klemde haar Nijntje-knuffel in haar armen. Het Hello Kitty-dekbed lag op de grond. Geruisloos raapte ik het op en dekte mijn dochter toe. Haar weerspannige krullen geurden zoet naar het kauwgomachtige parfum van Dorashampoo. Twee vingers in haar mondje. Twee weken geleden vier geworden, maar ze bleef mijn baby. 'Floddertje' noemden we haar en ze deed er alles aan om haar bijnaam waar te maken.

Ik haalde Thirsa's linkerbeentje onder het dekbed vandaan en bekeek haar voet. Vanmiddag had ze nog vreselijk gesparteld toen ik haar roze teennageltjes knipte. Ze brulde als een walrus toen het schaartje per ongeluk in het mollige vlees van

haar teen verdween. Twee pleisters, een koekje en een knuffel en ze was bereid me te vergeven. Ik pulkte een van de pleisters los. Gelukkig, er was bijna niets meer te zien.

De kamer van Ruben werd schaars verlicht door een blauw led-lampje. Er hingen kale peertjes aan het plafond. Ik had hem beloofd dat er deze week lampen zouden komen, en gezellige kussens op zijn bed. Ruben lag onbeweeglijk op zijn rug, zijn dekbed nog net zo onberispelijk als toen ik hem een paar uur geleden had toegestopt. Mijn mummie. Ik legde mijn hand op zijn voorhoofd. Even trok hij een grimasje, maar hij ademde al snel weer gelijkmatig door. Het leek erop dat hij veel minder last had van de verhuizing dan Thirsa. Hij was dan ook meer een einzelgänger, leek nauwelijks behoefte te hebben aan de veilige nabijheid van vriendjes.

Met moeite nam ik de laatste treden naar de bovenste verdieping. Harms deur was hermetisch gesloten. Sinds de brugklas had hij me te verstaan gegeven dat hij wilde afzien van die gore nachtzoen. Boven aan de trap bleef ik even staan. Sterretjes dansten voor mijn ogen toen ik onze badkamer betrad. Ik had toch echt eerder naar bed moeten gaan. De ruimte rook nog vaag naar de verf die de schilder vorige week had aangebracht. Tot afschuw van Rutger, die vaak in hotels logeerde, had ik geprobeerd om de sfeer van een luxe hotelbadkamer na te bootsen. Beetje zen, beetje design. Het was aardig gelukt.

In het gedempte licht ving ik een glimp op van mezelf. Jezus. Hoe zat het ook alweer met vino en veritas, meneer wijnkennis? Grapje zeker. Heel leuk. Erg lollig. Jammer dat ik niet kon meelachen. Getergd knipte ik het spotje boven de spiegel aan. Mijn ogen waren bloeddoorlopen. En met de rest was ook van alles mis. Ik keek naar een doodgewoon gezicht, ietwat vlezige wangen met hoge jukbeenderen en smalle lippen. Mijn kin was veel te puntig en mijn tanden waren wit maar klein. Stijve pareltjes bungelden aan mijn oorlellen. Vanbinnen kon de wijn me behoorlijk opvrolijken, maar aan de buitenkant leek het tegenovergestelde het geval. Het onberispelijke model

uit de *Linda*. was verbleekt tot een sjofele moeke. Geen stijlvolle lingerie, maar een verwassen lichtblauw hemdje met mijn lievelingsvest erover, en daaronder een flanelle pyjamabroek met ruitjes, warm en praktisch. Volgens mijn kennissenkring had ik een paar jaar terug wel iets weg gehad van Jennifer Aniston in haar *Friends*-periode. Maar als ik ooit beschikt had over enige glamour, dan was dat inmiddels verdwenen onder de droefenis die ik uitstraalde. Ik dwong mezelf om opgewekt te glimlachen, maar het resultaat bleef uit. Er waaierden kraaienpootjes over de bovenkant van mijn wangen. En dan die mallotige dikke bril. Het kon zo niet langer – laseren moest ik. En aan de botox.

Ik pakte een plukje van mijn halflange steile haar en trok er een grijze haar uit. Ik zou het natuurlijk blonder kunnen verven, maar wellicht maakte me dat een beetje sletterig. Highlights dan. Zuchtend zette ik mijn bril af en legde hem op de granieten wastafel. Met mijn vingertoppen trok ik de huid om mijn ogen glad.

Die alledaagse vrouw in de spiegel, was ik dat echt? Zo parelkettingtrutterig? Zo onzichtbaar? Zo peper-en-zout?

Zo... *niemand*?

Wie was ik eigenlijk voordat ik Rutger ontmoette? Wat maakte me blij? Ik reed motor. En ik werkte in de 'Wil', de Wilhelmina, een kleine brasserie waar ik zelfs een tijdje bedrijfsleidster was geweest. Natuurlijk zou ik na verloop van tijd mijn eigen restaurant gaan runnen. Het liefst samen met Meintje, mijn oudere zus die ook voor een toekomst in de horeca gekozen had. Mein en ik waren allebei geïnteresseerd in gezonde voeding. Lekker eten. Koken zoals alleen mam dat kon. Mein en ik wisten het wel: een biologisch restaurant moest het worden. Waar mensen rustig konden genieten van eten dat puur was, en lekker. Onze droom.

En later... Tijdens mijn stage in het Marriott-hotel in Chicago ontmoette ik Rutger, een Nederlandse consultant. Knappe vent. Heerlijk kontje. Een kerel met inhoud en ambitie. Jongensachtig onhandig, maar jezus, wat lachte hij leuk. Hij was alles wat ik zocht in een man. We waren jong, wilden samen de wereld verkennen. Rutger wilde mij. En ik wilde hem. Rutger ging al na twee dagen naar huis, maar we wisten allebei dat er een toekomst voor ons samen was. Dat wéét je als je de ware ontmoet.

Terug in Nederland wenste ik alleen nog maar bij hem te zijn. Mijn studieprogramma van de hotelschool en mijn baan bij de Wil paste ik zo veel mogelijk aan zijn werkschema's aan. We trouwden al snel en fantaseerden over een gezin, en in gedachten schetste ik mijn leven over een jaar of tien. In de zo-

mer picknicken in het bos, samen met de kinderen op een geruit kleedje. We zouden aardbeien eten, bestrooid met rietsuiker, en zelfgemaakte cupcakes met geslagen room. Rutger zou de kinderen leren zeilen en ik zou ze leren koken. En ik zou de spil van het gezin zijn. De raadgever. De liefdevolle armen voor mijn kinderen en mijn man. Daarnaast zou ik een succesvol restaurant runnen.

Tranen prikten achter mijn ogen. Zo zou het gaan. En niet anders.

‘Ik ben een ondernemende vrouw, hoor,’ zei ik tegen de spiegel. ‘Je kunt met me lachen en ik ben ook stoer.’ Mijn spiegelbeeld geloofde me niet. Ze lachte me gewoon uit. Ergens diep binnen in me begon een boosheid op te borrelen. Verdomme. Dreigend boog ik voorover tot ik met mijn gezicht vlak bij de spiegel kwam. Mijn warme adem vormde witte wolkjes op het koele glas.

‘Ik heb hier nog geen sociaal leven. Dat betekent dat ik kan zijn wie ik maar wil,’ hoorde ik mezelf fluisteren. Mijn spiegelbeeld staarde me troebel aan.

‘Waag het niet om me te negeren!’ zei ik. Vanuit mijn middenrif stuwde een kokende woede omhoog. En nog iets anders. Iets met vieze zure brokken en pinot noir.

Ik leunde met beide handen zwaar op de wastafel. Waterig speeksel vormde zich in mijn mond. Ik slikte. En nog eens. Mijn benen voelden onvast. De badkamer draaide om me heen. In de verte zag ik mijn ogen. Ze keken dwars door me heen, naar de dampende stoofpot van emoties binnen in mij. Ze zagen het onzekere meisje dat ik altijd geweest was. Een *meisje*, dat was ik en dat zou ik altijd blijven. Ook al werd ik vijfentachtig.

Kut-Rutger. Het was allemaal zijn schuld. En nou was ik nog ziek ook... Ik tastte naar mijn bril. Ik had hem toch op de wastafel neergelegd? Mijn hemdje begon te plakken onder mijn oksels. Ik sloeg mijn handen voor mijn ogen en voelde mijn hart onregelmatig en hevig bonzen. De wijn. Ik zou nooit meer

drinken. Echt. Ik ademde diep in en opende mijn ogen. Mijn spiegelbeeld keek me onbewogen aan. Ik staarde angstig terug. Mijn adem stakte.

Die vrouw in de spiegel, *dat was ik niet*.

Waar was Jennifer Aniston gebleven? Mijn zachtaardige glimlach? Mijn lieve *girl-next-door*-look? Die ogen... ze keken me pikzwart en dreigend aan, als de ogen van een zigeunerin. Ik slaakte een hoge gil en klauwde met mijn handen over de wastafel op zoek naar mijn bril. Trillend zette ik hem op mijn neus. Zachte, grijsgroene ogen keken me aan vanuit de spiegel. De mijne. Gelukkig.

‘Gaat het Femke?’ Rutger stond met ontbloot bovenlijf in de deuropening. Hij geeuwde en haalde zijn handen door zijn warrige donkerblonde krullen. Een streep van donkere, korte haartjes vormde een grillig pad van zijn pyjamabroek tot zijn navel.

‘Ja hoor,’ zei ik en ik zette mijn bril recht.

‘Waarom schreeuwde je dan? Straks wordt Harm nog wakker.’

‘Er was niets,’ zei ik.

Rutger trok een bedenkelijk gezicht. Hij had blauwe kringen onder zijn ogen. ‘Wat voor mij geldt, geldt ook voor jou, hè?’ zei hij.

Ik draaide mijn lichaam naar hem toe en hoopte maar dat hij niet zou zien dat ik beefde.

‘Of ben je het al vergeten?’

Natuurlijk was ik Annette Oevermans niet vergeten. De trut. Met haar gefingeerde medeleven en haar academische ‘Ik ben er om de communicatie tussen jullie weer op gang te brengen’. Diagnose: midlifecrisis. Van hém welteverstaan. En daarom moest ik in therapie. Natuurlijk, Annette, met je Nana Mouskouri-bril en je minzame glimlach. Studeer maar lekker verder in je stoffige praktijk. Samen met mijn man, hij is dol op ontwikkelde vrouwen.

‘Spreek je behoefte uit. Zeg wat je denkt. Niets opkroppen, alleen zo kunnen we werken aan gelijkwaardigheid.’